

هزار شب رود من خواب چشمم نه بندم
مرد من ارباب عینم مگر که بت پرستی
مشو چشمم که بر من تو کبیتی که بر بینی
مرا ز روی کتبان تو به داده بود عزیزم
نهاد و اخ سگ پاسبان کو تو بر من

کنون چگونه بر بندم که از نخست نه چشم
چو دین بیکار تو کردم چگونه بت پرستم
گر این گناه نه عیبتی جوان و عاشق مستم
تو شوخ باز بران داشتی که تو به شکستم
من از چه سگ ام اما برای دایع تو بهستم

غزل ۶۸۳ از دیوان

دهند نیک که حسرت و صبور باش که رسته
اگر سخن بصورتی بود بد آنکه پرستم

عذة الکمال شعر

ایر می بار و دمن بار سفر می بندم
چشم گریان به لبش داشت یعنی در راه
هرستین بدگر چهره آرم دست
جان گسسته که میرمش از گرچه
گفتی اید دست که بر بند بوی دل خوش
و تو میدیدم و چون آمد چشم بر بست

چشم میگیرم و دمن از تو نظر می بندم
بر سر آب روان بل ز شکر می بندم
وز تحیر غلبا چشمت و گریه می بندم
گر میش هست ترست از چه که بر می بندم
حال انبیت که می بینی اگر می بندم
نگار از چشم خود لای دیدم چه بر می بندم

غزل ۶۸۳ از دیوان

نکته عینش محسوس که بر لای نوشت
خون بیرون می کشم از دیده جگر می بندم

عذة الکمال شعر

من اگر بر در تو هر شبی افغان کنم
گر و هم روزی تنگ میا از من از آنکه
روزه از یاد رفت پیش گل خواجهم
و که دیوانه و لم باز با زارا افتاد

خوش را شتره و بد نام بد میسان کنم
نوا کنم که ترا بینم و افغان نه کنم
من همان به که گذریش به بستان کنم
من نمی گفتم کافسانه هجران نه کنم

غم خورد این دل بیاورد ز یادش وارده
آشنایان همه بگانه شدند از من از آنکه
شکر گویم ز تو ای گریه که کورم کردی

بعد ازین چاره همانست که در مان نکند
هر کس سطره گوید و من آن نکند
تا نظر بازی ازین پیش بستان نکند

غزل ۹۸۵ از دیوان

چند گویند که خسرو ز تیان و مرد
گر عیب شو و مروت و کس بدیشان نکند

وسط المجره شعر

بر در نوز و سمنان گر چه که صد جفا کشم
غیبه دل ز نازکی نشکدم لبان گل
طعن زنی تو از جفا من بی تبرک و وفا
شرم ز دیده نایدیم کوی تو دیده و پای
داسکه خونم آب شد چید ز دیده خونم
هر بیم از خیالی تو دل زید زمان زمان
گشت فراق و کافرم ده که باز زنده کن
من بد تو کرده خون میکنم ز دیده خون

دوستی هم حرام با دار ز تو با سر و کسم
بسی می که تا لبا پوسه تو از صبا کشم
تخت با و شاه راه پیشین دل گدا کشم
خاک در شاگرد امشده زحمت تو تا کشم
آه که سوخت جان من خند زول بلا کشم
سوی بختین عجب تکی تا بسحر کجا کشم
پیش چنان لب و ده من منت جان چرا کشم
باشده سر منور مال از تو چگونه پاک کشم

غزل ۹۸۶ از دیوان

بخت ستیزه کار من اینمده با خست
خسرو و ستمند را چند با چرا کشم

تالیفه شعر

یار بغم آن سر و خرامان یک گویم
آه از دل پر و در بر آرم به سبب آه
افسانه من ناخوش و کس محرم آن نیست
خونایه پیدا بید بنید خود از چشم

دل نیست به غم سخن جان یک گویم
کین سوختگی غم بجز آن یک گویم
ز آنک نبود خبر فراوان یک گویم
انوال بجز خوردن پنهان یک گویم

در دست و درین سینه که مهر و شناسد دشنام و بد دشمن و تشنغ و بد دوست من غصه و هم شرح و زسته نهند گیش	بیدر و چو باور بکنند آن بر که گویم چندین تنگم از که و چند آن بکه گویم آن زود گیش و برشیمان بکه گویم
--	---

نزل ۶۰۰ از دیوان	ببیل نکلند ناله چو خسرو و سحر گاه چون نشنود آن سر و خرامان بکه گویم	دسطالیمه شرف
------------------	--	--------------

باز این دل من رو بکه آور و ندانم شبه با منم و گوشه غم حال من نیست آن گرو که می خیزد از آن راه بی بیند اشک از سفر کوسه ویم تحفه غم آورد باز هم سحر سنجید آن قامت چون تیسر پارسی که بر عجب ز جفا پار نه گویم	وان صبر که بود دست کجا کردند اتم حال دل آواره مشبک و ندانم وان کسیت سوار از پے آن کردند اتم من خوشتر ازین هیچ ره آور و ندانم ساقی مشحون باوه که من در و ندانم مردی که بر سدر بلایا مرد و ندانم
---	---

غزل ۶۰۰ از دیوان	از هر که بر سمن بلوید که چو خسرو یک سوختن حادثه پرورد و ندانم	تحفه لهنو شرف
------------------	--	---------------

جان من از غمت چنان شده ام غم جان بود پیش ازین و کنون گر تو همان من شوی خود را پندت از سینه بگذاه که مشنوم کوه در دم ترا کند چه نسیم گر سگان تو التفات کنند	که ز غمخوار کی بجان شده ام بکشم خوش را چنان شده ام از اجل یک شب زمان شده ام منکه خود پندم روان شده ام که اگر دولت گران شده ام دور از آن روی استخوان شده ام
---	---

بقیہ فقہ شعر ۹	خسرو مشرق کہ خسرو دم آخر گر عنایام تو را یگان شد و ام	غزل ۶۸۹ از دیوان
----------------	--	------------------

زہر آن رخ و بوسے کے گردم چہ سیکوئی سر آن رو سے گردم کہ گر نہ از بیم بد خو سے گردم بہ بستبان از پی آن بوسے گردم فدائے گفت آن بد کو سے گردم سلم گرد و سگ آن کو سے گردم ز زلفت نگسلم گر بوسے گردم گر نیران از دولت ہر سوسے گردم	منت ہر شب کہ گرد کو سے گردم ہمیکوئی کہ جان وہ پیش رویم ہمان لمحہ کہ میگفتی ہمیکو سے مرا جان ز گل بوسے تو آید ز من وی یا دوا و نیت بد گفت ز من پرسی کہ آنجا کیستے تو ز کویت نگذرم گر خاک سبیرم صبور سے شب مرا میگفت تا چند
---	--

تختہ لہو شعر	دل خسرو تو دار سے کر ہمہ عمر بگر و لالہ خود رو سے گردم	غزل ۶۹۰ از دیوان
--------------	---	------------------

طاقت رسید و در تو رسیدن نیافتم ہم در بوس س مردم و دیدن نیافتم چہ سو و کز لب تو شنیدن نیافتم مردم بدام محبہ پریدن نیافتم از آب ویدہ دست کشیدن نیافتم خود با عجبان در آمد و چیدن نیافتم	عمر کے گذشت رو تو دیدن نیافتم گفتم رخ تو بنیم و میرم پیش تو گفتی بخون من معنی ہست خوش و لیک مرعم کز آشتیان سلامت بداشتم بہ دوست خواستم کہ تو سیرم کاتے دی باد رخت گل مجھن ہائیں شدم
--	--

شد خسرو ابرو سے کہ در ساغر امید	
---------------------------------	--

غزل ۶۹۱ از دیوان ایک شہرت مراد حسین تیا فتم سہا ایچہ شہرہ	غزل ۶۹۱ از دیوان ایک شہرت مراد حسین تیا فتم سہا ایچہ شہرہ
<p>مراہن کا ندرت جالت سر و سامان بخواہم بغیر زہا ہذا تراکش بناو کہ مصلیٰ نرا زین سہرہ بات گروم سبزہ شان آغاز شد آنگہ برویت آرزو مندم مدار من دروغ آخر مراکش ای نکو خواہ و دعا سے بدکن اور بروای عہد ستوری و زای دور بر نامی</p>	<p>سہانی خندہ ہم زمان لب و زبان بخواہم کہ من خون پلید تو دوران آمان بخواہم و گرزین نگہ زد من رستین خندان بخواہم کہ بت میجویم ای کا قرز تو ایمان بخواہم کہ این راز دل بخواہم و از جان بخواہم کہ من دیوانہ عشقم سر و سامان بخواہم</p>

غزل ۶۹۲ از دیوان دوست بیدی حسرو بجان آبدار گشتی دلے میجوہم از تو لیک آبادان بخواہم تختہ لہند شہرہ	غزل ۶۹۲ از دیوان دوست بیدی حسرو بجان آبدار گشتی دلے میجوہم از تو لیک آبادان بخواہم تختہ لہند شہرہ
--	--

<p>تولابہ وان دمن و اع و اع میوزم کہ شامہ تا بسحر چون چراغ میوزم چو مفلسان ز برائے فراغ میوزم رود و دل ہمہ صحر او باغ میوزم سکیم بخواند ازین در و داغ میوزم</p>	<p>بیا کہ بے تو بعد گونہ و اع میوزم شب سیاہ مرا نیست روشنی ہر چند فراغ وصل نہانم ز مفلسے اینک نیا شدم بر صحر او باغ بے رویت مرا باغ کے سوخت او دور و کرد</p>
---	--

غزل ۶۹۳ از دیوان بہا ش گرم و داغ و سوز حسرو را من آخر از تو نسیم زین و داغ میوزم یقینتہ شہرہ	غزل ۶۹۳ از دیوان بہا ش گرم و داغ و سوز حسرو را من آخر از تو نسیم زین و داغ میوزم یقینتہ شہرہ
<p>یک سخن گوزان لب کز نشان بیرون کشم آرزو دارم میانت نیکم بے پیر من ملک جان بدیم نسبت را در نہای بوسہ</p>	<p>سید دل کم گشتہ راز روی نشان بیرون کشم ما دمن بگزار تا من از کتان بیرون کشم ہم ہو بس جان دیگر ز انیمان بیرون کشم</p>

چون جانرا بیم طوفانست ز آب خشته ای ترا صد گشته چون من چند کوفی گزینجا	رخت بستنی کز تو انهم زین جهان بیرون گتم خون مهران ز بیم و جان فلان بیرون گتم
--	---

غزل ۶۹۳ از دیوان	یک شبی مهران حسرو باش تا ز جور تو سینه را عالی کنم راز مهران بیرون گتم	وسط الحیرة شعر
------------------	---	----------------

عزم آن دارم که از دل نقد جان بیرون گتم قامتسم از غم و در باشد ز راه من آفتاب من گر چه در خون من گزیر بر جانم زنی دوش سکینه دو چشمم بر جنایم در بست ترکس دیار تو گریج خود بر من نهد سر دمن بگره بگلزار آری تا در پیش تو	آرست دوش خویش خود را از میان بیرون گتم کاسمان دزد و خدنگی کز کمان بیرون گتم تیر تو بیرون نیارم که در جهان بیرون گتم گر چنین باشد روان از خانه شان بیرون گتم تندرستی را بشمیش از جهان بیرون گتم سر و اگر چه نادران باشد روان بیرون گتم
---	--

غزل ۶۹۵ از دیوان	مهر لوگرنیست حسرو را درون استخوان منز او زان لوک غمزه ز استخوان بیرون گتم	غزوة الکمان شعر
------------------	--	-----------------

من این را جگر سوز از دل پیمان شکن دارم بجای محنت ایوب و اندوه دل یعقوب مرا در واید شواری بیرون آرد با از گل چو سر و اندر قبای سیراودیم تقصیرم شد مگر سر پاره زین دل بدلداری و هم درنی کسی از دیده در رخم که از دل ز بگر خار	چرا از دیکر کسی نالم که در خوشیست دارم بلا نیست بیماری و تنهایی که من دارم کز آن شبان عاشق کشی سبی خون در کفن دارم چو غنچه چاک خواهد زد اگر صد سر من دارم چه خواهد هم کرد و با خون من بگرد که من دارم چه دیشم که من چندین بلا با خوشیست دارم
--	---

از دنیا میرود حسرو ز برباب هم بگوید

غزل ۶۹۶ از دیوان	دلگرفت ازین غربت تنبای و وطن دارم	وسط البیوته شعره
<p>مردم چندم که من در سینه سودای و کردارم خرابان هر طرف میرود جان من نیاساید مرا این تشنگی از بهر آبی و گیر بست ارنه طبعیا توش را ز حمت مرده چون بدخواهم ترا که راسه خوزیر من مسکنیست بس اشد همستی من در کار چشم و زلف در دست شد مران سوگسایم چون تنم شد خاک در کویت</p>	<p>زبان با خلق در گفتش دل عالی و کردارم که من دل خار خار از سر و بالای و کردارم نمی بینی که در هر دیده در پای و کردارم که من اندر سر شوریده سودای و کردارم چه میرسی ز من جانان که من رای و کردارم لبم خاموش در هر یک تقاسمای و کردارم نماند آن سر که جز پای تو در پای و کردارم</p>	

غزل ۶۹۷ از دیوان	نمی اندیشی از دهمای سر و من و میگوئی	تغذیه شعره
<p>بنورده آنکه منت و نوازده گفتم همه حکایت راز تو گفتی زین پیش دلا بسوخته و تلخ می نمود ترا خوش آن شبی که بروی تو باد بچورم عظیم در دهر آورد و نازنین مرا دلی که از سخن من گرفت بر حق بود هر آن سخن که از و باد بود شب تار روز</p>	<p>که در هر کوی خوش و با و پیای و کردارم زردی ساد و لی با تو رزمی گفتم کنون بلای منست آنکه نازمی گفتم منت ز پند منی که باز می گفتم با بیا و دیده همه شب نیاز می گفتم که من خانه بنایت در از می گفتم که در و پاس دل جا بگذرمی گفتم تمام می شد و هر بار باز می گفتم</p>	

غزل ۶۹۸ از دیوان	خیال خنده می سوخت جان حسرو من	وسط البیوته شعره
	و عای آن لب که تر نوازده گفتم	

<p>ما عاقبت نثارده درو کرده ایم زمین بجز آبگون جو کسی آب خوش نخورد نیکیست هر مری که کند پس بجای ما ما چند از طپانچه توان مسخ دانستن این سینه حریص که گرد خاک سیر نظار گیسست چشم درین حین مهره باز</p>	<p>جانرا بمن بریدم فرد کرده ایم دلرا از آنجور و جهان سر کرده ایم کز نیک و بد هر آنچه توان کرده ایم روی اهل که پیش کسان زد کرده ایم کردیم بر عیار و چه در خورد کرده ایم این کعبین در خور این نزد کرده ایم</p>
--	---

غزل ۶۹۹ از دیوان

ای عشق درد بخش که درمان مرا دیت
 درمان جان خسرو ازین درد کرده ایم

نخستین شماره

<p>ما دامن از بساط جهان بر کشیده ایم اسے ساتی از قرابہ فروریزے کہ ما در حقہ سپید و سیر بر اسباط خاک فقرست ضد تر از معانی در و چو موسے خسرو نکو دیکیم کہ جو نیم مسخ و زرد</p>	<p>رخت خورد کوسے قلندر کشیده ایم خونما بہا از شیشہ اخضر کشیده ایم چون پرو ناست مہرہ ز شدہ کشیدہ ایم آئینہ کلیم کہ در سر کشیدہ ایم چون بالغان دل از زد کویہ کشیدہ ایم</p>
--	--

غزل ۷۰۰ از دیوان

روایت نون

عزۃ الکمال شماره

<p>جانمن آخر کیے از بیدلان با دی کین شاد و مایہناست از حسن جوانی و برست ہر زمان ماییم و تنہائی و زندان فراق ای شب بجران عاشق کشن نخواہی کشتنم گرد و لہجہ و علم نخواہے اسے لہر</p>	<p>در بانصافی نمی از نیم بید او سے کین منکر از ایک نظر بر حال ماشاوی کین کہ توانی از فراموش کشتگان با دی کین ای موذن کہ نمودی بانگ فریادی کین باری ایجا آئی و سر در محنت با دی کین</p>
---	--

ناک گویت کر دم اندر چشم ترزان با گل
بہد رین فائدہ زہر خویش نسبتاً وسیع کن

غزل ۱۱۱ از دیوان
اشک حسرت و رانمان در روی خود را ہی
جوی شیرین را روان از خون مرہادی کن
دست الیخوة شرف

ہر جگہ سے وسائی من درخمار خوشستن
زین سو جو رہستان زان سوے سنگ و ستان
اے پندگو تو ہر دم و بگر چہ آتش زہر نے
برو آتھم رہ در عدم بکند آتھم دل برودت
تو در ورون جان من ہر دم در اندوہ و
گر درخمار آن می کنز کشتن عاشق چہ کرد
ہر میدلی آمد بخود من در قرار خوشستن
طلعتی بطن و گفتگو عاشق بکار خوشستن
من خود سبحان در ماندہ ام باروز کار خوشستن
کہ کہ مرادو آیت زین یاد گادگان خوشستن
یارب کہ چون بارہ کتھر جان فگار خوشستن
این خون خود کر دم کمال شگن خوشستن

غزل ۱۱۲ از دیوان
خود غمزه بر جسم و زنی بر و بکیران کشت کی
تا کے بقتراک کسے لستی شکار خوشستن
غذۃ الکمال شرف

جانا شبے بکوسے غریبان مقام کن
داری بزیر غمزه و لب مرگ و زندگے
می کت حلال با و نبوش و بیرون خرام
یک کاسہ نیمجورہ خود بر زمین بریز
دجوی خوبنا سے دل خویش بیکتھر
تا بو کہ بر لب تو رسم خون من بریز
اے با و جس دم چو بر انسوے بکتر سے
ایرل چو سوختی بہوسہا سے خام خویش
چون جان و ہمیم درتہ پایت حرام کن
تا چند جان کتھر نہ بیان یا سلام کن
بزد اہدان صوموہ تقوی حسرام کن
در کام مردہ شربت بکھے لعظام کن
یک بوسہ بر لبم زن و مالا کلام کن
وانکہ سجام باوہ رنگین حساب کن
از من سگان آن سر کورا اسلام کن
عمر غمزه در سر سودا سے خام کن

بقیہ تبقیہ شعر	خسرو نظر دوران رخ دانگہ حدیث صبر اندازہ تو نیست زبان را بکام کمن	غزل ۳۰۳ از دیوان
یا دل از سلسلہ محم بسم آید بیرون مگر از دل قدری دو دو عم آید بیرون بکشم لکین با جان بسم آید بیرون آخر این روز کہ از سینہ ام آید بیرون ہر کہ افتادورین فلتہ کم آید بیرون قصہ بیدلے از ہر رقم آید بیرون		چشم گزول من آن صنم آید بیرون آخر اے آہ و رون ماندہ وی بیرون مرد تست چو بیکان کج اندر جبکرم جان رود لیک دم نہر و وفایت گزود من و روانی جاوید کہ عشق تو بلاست گر معاشے خطت را بجزو بر خوانند
تختہ بھن شعر	چنگ و اما نہ خسرو کہ زند چوں رہ عشق نالہ از ہر گ اوریر و ہم آید بیرون	غزل ۳۰۴ از دیوان
بیگاہ شدم ز جہلہ خویشیان بیچارہ ولم بدست ایشان این بچکلمان مو پریشان این سخت دلان سست کیشیان بر سوختگان سینہ ریشیان لیکن دل و جان من فدیشیان		زین خوش سپران و تسکلی ایشان خوبان ہمہ شہرہ یک دل من با ما سر راستی نہ دارند کشتند بہ تیر غم سوز مارا جانان مگذر نہک فتانان اے مرہم نکوان فدایت
غزۃ الکمال شعر ۱۲	گر خونریزے ز صد چو خسرو با گرگ چو دم زین شد میشان	غزل ۳۰۵ از دیوان
نسخہ زبان روسے دل را بہستان		اے سخن نامہ وفا بہستان

<p>گر ز لپٹی پرو عصا بستان ویدہ لغز و شش تو تیا بستان یک سلا کے پرو عصا بستان بدہ انصاف ماویا بستان و زرد چشم خودش بہا بستان ہفت آئینہ رو تما بستان لیکن از چشم خود ہما بستان و ز عم خوشش کبیا بستان گر بخوا کہے شد بہا بستان قصہ باری ز دست ما بستان</p>	<p>وسے بیفتہ ز دستک سطرہ او خاک او تو تیا شد ای ز کس گرتوانے بہر دور سانی بدن پس بکو کز دو چشم فقہ پرست بغلا سے بخشہ مرا از من رو سے چون ماہ را بچرخ نامے پس بدست چمال خود بفروش ز رچ جوئی بہین رخ زردوم دل بہر دی ز جان چہ میجوہا نامہ ما اگر تمیخوائے</p>
--	--

<p>بقیہ شعر</p>	<p>دل خسرو ز دست تخت ہجر از برائے خداے رابستان</p>	<p>غزل از دیوان</p>
-----------------	---	---------------------

<p>کہ بی یاران خود حقیقت سیر بستان کردن بدین خواری از راه ستا یا دو بستان کردن مسلانان حیان و فی فراموش خود توان کردن مگر کیا نامہ از روی توان ہونہ جان کردن کہ ہوا نم ترا دست شفاعت بر عیان کردن نہ ہفتہ شہ پارہی کہ یاد آشیان کردن</p>	<p>پہا ز آمدنی رغبت بستیان جوہر اکرون گستاہک صحبت وستان من من من نہ ہر گوی فراموشش کن و ازاد شوارز عم بگوئید آن مسافر کد صد جا پارہ شد جاہم بیفتراک تو بندم دل مرا چون بست آن ہم کجا شد آنم مرغان کہ رفتند از حسن پارہ</p>
---	---

<p>بیا تا شکر عم کویم خسرو بعد ازین چون ما</p>
--

غزل ۱۰۰ از دیوان	مذہبیم در ایام شادی شکران کردن	غزوة الکلاں شعرا
ای باد بوی یار بدین بستلا برسان گر هیچ از انطرف گذری افتدت من آنندل که بر دگر بقولے نیز زوش یکتار بہر پوشش زان قبا بیار جانے خراب دارم دور دست نام و گفتے کہ نالہ تو بسیار تو میرسد از دیدہ آب غرق شدم مرو می کن ما چون نہیں سیم بران آرزوی دل	در خیم من ز خاک و ریش تو بیارسان خدمت کن و سلام گوی و دعا برسان باز آرد ہم بسینہ آن بستلا برسان شرف باد شاہ بہ نشیت گدا برسان این در در اگر فتنہ نبرد و دوا برسان اسجا کہ آنجا میرود آنجا مرا برسان این آب زانہفتہ بران آشارسان یارب تو آرزو سے دل ما پارسان	
غزل ۱۰۱ از دیوان	خسرو کہ از فراق جانے شد اہی صبا از جاش در ربا و بدان دلر بارسان	وسط الہیوۃ شعرا
میسرا از شود از چو تو غسل بر خوردن من از لب تو خورم خون تو از دل حکم تو خود بلوی کہ جز در دل چه بہرہ بود گر این گلست خود انداز خاک در دہم غمت کہ نقدہ جانست کی توان در زون بنمزدہ دوست کشان میسر و دلم در	ز شلخ عمر تو ان میوہ پای تر خوردن چہ دوستی بود این خون یکدگر خوردن بو ہم خویش در اندیشہ گلشکر خوردن کہ تو بخوردن بی من بجاک در خوردن شکر بر است کہ نشا سدا و مگر خوردن کسے بخورد زرد و مشنہ بر جگر خوردن	
غزل ۱۰۲ از دیوان	بجان پذیردہ از دیدہ چشم او خسرو کہ عاشقے نبود تیر بر جگر خوردن	نقطۃ الصغیر شعرا

<p>با چو تو موی کشیب گری خواب توان کردن بیداری من بودست از پنج فراق مشب گر پای ترا دقتی از گریه توان شستن آن طره بکیسونه از گوشه ستابان ز اب چو ترا بنید از قبل بدیل خواب گر غمزه تو جو بدیشا گردی بخور زب سے</p>	<p>بہر خوشی عمرت رسبات توان کردن چندان کہ با سایش وہ خواب توان کردن از بہر چنین کاری خون آب توان کردن تیسہا سے سیاہم را مہتاب توان کردن از طاق دو ایرویت محراب توان کردن صد خضر و سیارا اقصاب توان کردن</p>
--	--

<p>غزل ۱۰۱ از دیوان</p>	<p>زان خوشی کہ ز روی تو ناگاہ چکر بریل در کام دل خسر و جلاب توان کردن</p>	<p>تبعیہ شعر</p>
-------------------------	--	------------------

<p>ماہ ہلال ابروی من عقل مرا شید مکن گر زلف سوخ ری کہ حال ز ریلب نمی ای من غلام رو تو گر جو خوابی در تم گر سن ز جو چشم تو کردم شکایت گو نہ درینہ پاران من اندای منید کو اندوہ و غم گفتے شود فردا ترا ہجران کبشتن سائ گر عشق میازی دلا پروانہ شرنہ چون کس گفتہ کہ از من جو تو ز نار بنیدم گفتہ</p>	<p>غمزه زمان بین سو میا آہنگ جان مکن جان داردا خرا آدمی چندین بلا کجا مکن بریندہ خود میکتی چون گو میت کن یا مکن زارم کشتن لیک این گنہ برود ما پیدا مکن درینہی مناسی رہہ ز نشان مرادہا مکن امر و زمان تو ام این عمدہ را فردا مکن بالای آتش حیح زن پرواز بر علو مکن در کفر ہم صادق نہ ز مادر ار سو مکن</p>
--	---

<p>غزل ۱۰۲ از دیوان</p>	<p>خسر و اگر رغبت کے باری ہدایتاری ہم بر زمین نہ دیدہ را گستاخی آہنا مکن</p>	<p>وسطا ایچوہ شعر</p>
-------------------------	---	-----------------------

<p>اسے بخیر ز دیدہ بخواب عاشقان</p>	<p>تا سوختہ دولت زلف و تاب عاشقان</p>
-------------------------------------	---------------------------------------

<p>و کرب و دران تو بسج بیدلان دوست بخواب در بر خود با منم و سکه کیشب مہمانے خوابتہ من آسے گفتمے کہ گشتن تو ہوس دارم آسکار مردن ہی رہا کئے زیر پائے خوش گرم درون حجرہ جا نہاست جا تو</p>	<p>نعل سہم سہم تو مہراب عاشقان آن سخت کو کہ رہت خود خواب عاشقان تا بخیر شوئی رہے تا پہ عاشقان پوشیدہ نیست لطف تو در باب عاشقان ز نیکو نہ ہم میرمہ من آب عاشقان ہم ایسے خطاست زیر تاب عاشقان</p>
--	--

<p>غزل ۱۲، از دیوان</p>	<p>حسرو ترا ز عمرہ بفرمان کشیدم شرمندہ می شویم ز قصاب عاشقان</p>	<p>نختہ ہنر شوہ</p>
-------------------------	---	---------------------

<p>ای شکل بالایت بلا از بہر جان مردمان تا بر نخواہد آمدن تا کہ ز کویت آتشی با دسی ز لطف می زود جانی ز بہر سوی برد ہر ذرہ از خاک درش جانی دو گردش دران بہان سلیم خواندی خوشم گرم کہ ندہی لقمہ ہر شب من و کنج حمت گوئید خفتمے با توام آخر مسلما نیست این آن عمرہ را نسیدی</p>	<p>بس کن جولان در شہ از کف عمان مردمان آگہ نخواہد شد دولت زاہ نمان مردمان کو آگہ بودی پیش ازین سنگ گران مردمان یارب چه سرگردا نیست از بہر جان مردمان باری لنگے شاد کن سگ را میان مردمان آخر ز صدف راست کن کیشب گمان مردمان تا راج کا فر تا بگے در جان نمان مردمان</p>
---	---

<p>غزل ۱۳، از دیوان</p>	<p>من بر درونما کسان آری ہے بار آور ناخواندہ چون مہمان و خسرو بخوان ما</p>	<p>بقیہ بقیہ شعرہ</p>
-------------------------	---	-----------------------

<p>بشست عشقنا ز جہانم جان و درون خون آب گشت و گشتہ نیکو دوم نہوز</p>	<p>کز عاقبت نہ اندیشاںے دوران درون این آتشی کہ ہست درین استخوان درون</p>
---	---

<p>برس ز نغمه مردان فریاد و داستان یارب کیسے ہوو کہ نہی انم درون کشد در ہر دلی کہ در زود و لبر سے بسوز گفتہ جو پیش کہ بجائش درون کشم خوشوقت آن زمان کہ بود گاہ مردم مردم بر آستان ز نغمہ درون کنون</p>	<p>مانیر آیدیم درین داستان مردون یکدم ز نالہ می نرود چون زبان درون آتش سخاوت کہ نشد مہمان درون اورقت بی اجازت من خود بجای درون وان بت و آید از درین تا گمان مردون خاتم مگر کہ باو بر و ز داستان درون</p>
---	---

غزل ۱۳۱ از دیوان	گفتے کہ خسرو اہل مرچا سے کروہ خوشنودم از دری بروم یکے مان درون	عزۃ الکمال شہ
------------------	---	---------------

<p>امروز باز شکل و گزشت بار من صدرہ فقاوہ پرور خوشیم بدید بیج عمرم در انتظار شد و یکدم آن ہر وقت گہ آہ و گاہ زاری و گہ گریہ کہ نفسہ مردم در آرزوی کنارے و خبت بہ من کو بکو ہمیروم از ہر یک نظر ای مردمان ز ہرہ و مرنگہ ہر یک ایز و کجاست بہر ہلاک من آفسہ ہر</p>	<p>یاوسے نکر و از من و از زور کار من رحمت نکر و بر دل امید وار من مانند کہ وای بر من و بر انتظار من یارب کہ باشد آنہ صبر و قرار من نتاوا آرزو سے من اندر کنار من تا با کہ گشت میکنہ آن شہوار من ز نہار من گریہ بسوسے نگار من ای آفت دل من و آشوب کار من</p>
---	--

غزل ۱۳۲ از دیوان	دشمن بدید کہ یہ خسرو دلش بسوخت ہر گریہ بختیش کہ بسوسے دوستدار من	نقہ بھن شہ
------------------	---	------------

دل میری و درختم ہو سکتے مکن	آرزو من دل ہمہ ہو سکتے مکن
-----------------------------	----------------------------

<p>تو جو میکنی دمن از دیده میکنم خلقی همه بر و سکه تو دیوانه گشت دست خون میکنی دل من و بندی همی بر لب لرزانست بر زبان من از آه بیدلان جای دگر مدد دل گم گشته را نشان</p>	<p>این مشیوه گر چه نیک نگو میکنی مکن باره تو گل ز بهر چه بوی میکنی مکن خون میکنی و بر سر او میکنی مکن که که گشت بر لب جو میکنی مکن آواره ام چو سوسه بسو میکنی مکن</p>
--	---

غزل ۱۴، از دیوان	گفتی که خشم و اچکنمکت بود خلاص آن شاد را که در خشم موی میکنی مکن	مطالعه شماره
------------------	---	--------------

<p>چه بلاست از دو چشمت نظر نیار کردن جو کمال صنع بچون ز جمال است پیدا هر خواب مردمان شیدو دیده تلخ یارب چه خوشست با تو خلوت که دیدم شرک خون نوخیز خوش که مار از غمش چو شمع شد سخفات دل نهادم مکن آنچه میتوانی بیوس فدایم جان بدرت که نیست عار صف عاشقانست اینجایده آفتی ز حمت</p>	<p>خبره را کشتاد و اوان در قفسه باز کردن نتوان حدیث عشقت زره مجاز کردن نکبات گشت شیرین حرکات ناز کردن ز خراش دل گواهی بزبان را از کردن همه روز زنده بودن همه شب گذار کردن چکنم نهیو انم ز تو احتسار کردن پس سبکیتین راه بس ایاز کردن که بشهرت پرستان توان نماز کردن</p>
--	--

غزل ۱۵، از دیوان	چه بود سماع حسرو که کند سار جان گیسو چه طعمه را ندید بان باز کردن	بقیه نسیه شماره
------------------	--	-----------------

<p>ناز در چشم و کرشمه در سر اید مکن باز میدادی مرگش ز کس بدست را</p>	<p>در کتی خیزد بلا باره نظر هر سو مکن این فسون گیران می آید بران جا دو مکن</p>
---	---

<p>بوسہ وادی و کشتی وہ کہ آنہ کے زلے تیغ بر روی کشتی کہ پشت لاق بید و زلہ نشہ خون سلما نست چشم کافرت در و دل میگویم و با آنکہ خویت بازگشت پر وہ عشاق صد جا پاره خواہد شد چو گل ننگہ از جان است ششتر و از لب بندم چو سود</p>	<p>در و عاشق را بدمان میکنی مہر و کمن ماگر قمار ہم تنہی در سہرا برو کمن گر سلما تہی تو کا گرفت آن مہر و کمن دل کہ ایجا نیست با رسوے دیگر و کمن بار اگتارخ ما آن زلفت عینہ لو کمن با سے طیب از ہوشیاری نرودہ را دار و کمن</p>
	<p>ایکے چون خسرو گرفتار ہو اسے دل تہ عاقبت خواہی تماشا سے رخ نیکو کمن</p>
<p>گر ز شوخی نیستت پروا سے من ناگہان گر گشت کویت میکنم من جو جان بد ہم سنگ خود را گو سے سوزش من از چراغ خانہ پرس سنگہا کے گو کویت سے خورم</p>	<p>رحتے بر چشم خون پالا سے من چشم من در غیرت ست از پالا سے من ناگہان گو کویت جا سے من کوست سوزان ہر دم از سودا سے من گو گو اران با دیر سو اسے من</p>
<p>غزل ۱۹، از دیوان</p>	<p>جان خسرو در دو چشمیت یک نظر گر چہ ہر زوا نیستد کالاسے من دسلا ہر وہ شہ</p>
<p>یار بے فرمان دل من بچستان شانہ کروں زلفت را چندین چہ سو ہر کے بندے شہید و صبر کرو عشق صد گونہ بلا من بر نکلند</p>	<p>یکدے باقی وہ ہمدم بچستان بستہ چندین دل بہر خم بچستان کار من دشوار دور ہم بچستان کفر اسید من کم بچستان</p>

هر شبی تبار در با خود صبر جان نفس شکست دور و آرزو	صدف ساز گویم و غم بختان دل بدام غمغمه بر کم بختان
غزل ۲۰ از دیوان	شکر یاران دیده خسرو را خراب عشق را بنیاد محکم بختان تخته لاف شعر

همی سزای بیانی خون یاران بغون بیداران خوردن مکن جوئے من رسوا و هر سو خنده خسلق برای صبح بر روزی که بی تست تنم پرورده شد و در خون دیده نگویم در خود با کس که این راز نیم گشته زیر پایه خوابان شکاری راز تیر ترک روز نیست	چرخین باشد نزاری و دستاران که کس را نماید این شمرت گواران چو مستی در میان هوشیاران حیات من چه شام خوشگواران چنان کز می سغال باده خواران نگنجد در دل نا استواران چو گوی افتاده در عشق سواران مرا از نادک مردم شنکاران
--	---

غزل ۱۱ از دیوان	چه خوش میاله اندر عشق خسرو چو بلبل در قفس وقت بهاران دستایمرد شراب
-----------------	--

عشق آتش در جان دو جان ندان دیگران ای مرغ جان من ایاله حسن نیست جانان آن تو که نقد جان لب را دهم که مایه دل دیده جوی زیران منی لیکن چنین خیمه کجا گر گشته شد بدلی تا که ز خلقم نرسد	ما را جگر بریان شد و او میمان دیگران میو ده افغان سگتی در بوستان دیگران من بولفضولی میکنم کالا از ان دیگران با من جوانمردی کند سخت جوان دیگران باری به تیغ خویش کشن چند از زبان دیگران
--	--

<p>گذازم بر سر هر دورت منما سے خوبان دیگر برو دیگران می بندیم ای خشمیخ خوبان کین گویم که مروم از عمت گوی که نتوان انقدر نوسو کردی بند را من جان بیان از م تو تو میخوری من درو عمتی رو ابا شیدین</p>	<p>مفرست خاک کوی خود بر آستان دیگران خود شبستی از دلم نام و نشان دیگران سہلست از جان من مرون بجان دیگران پیستد بر سر خود و چندین زبان دیگران تیرت تو آشامی تب در استخوان دیگران</p>
---	---

<p>غزل ۲۲ از دیوان</p>	<p>خسرو تبار موی لوجان میدید و مگر جان اگر چه طلی الزعم منی جان و جهان دیگران</p>	<p>وسط ایتمه شعر</p>
------------------------	--	----------------------

<p>دل کم گشته بازارا خسردین نتوان عشوه میدد که خریدار جانم تا آنکه مروی کن قدر سے چند در شستی و حفا آہ دل تیک بتاشد تو جو اسے آخر جان بسودات ہم لیک بدین نقد حقیر مہلاک تو بد روشیش نہ بنی چه کنم</p>	<p>در وہ لایہ چو تو یا خسردین نتوان این متاع عیست کہ بسیار خریدن نتوان گل خرد بہر کہ بود جاہ خریدن نتوان جان من روز و شب بازار خریدن نتوان تا زمان کہ کس جای خریدن نتوان دولت و نخبت بازار خریدن نتوان</p>
--	---

<p>غزل ۲۳ از دیوان</p>	<p>خسرو از زبان آریچہ جایی سخنست ابر چون سیم کلبا رشتہ بدک نتوان</p>	<p>تحد ایتمه شعر</p>
------------------------	---	----------------------

<p>در رہ عشق از بلا آزاد نتوان زلیستن و شمتے چون عشق در بنیادول ہشتر وہ پاک فوت جان من توئی چند از صبا بونی و بس دل مرا شاہد پرست و ناز آن بد تو بلا</p>	<p>تا بخش در سینہ باشد تا نتوان زلیستن بر امید صبر لے بنیاد نتوان زلیستن آخر این کس و نسبت از با نتوان زلیستن با چنین دل از بلا آزاد نتوان زلیستن</p>
---	--

<p>من بجان مرغ اسیر و خلق گوید صبر کن هر کجا گفتار شیرین رخت در جان افکند گویم من سختی کشم آخر جبار را هم حدست روزگار من پریشان شد ز یاد زلف تو</p>	<p>ایمن اندر رشته صیاد نتوان رستین حاضر مردن کم از فریاد نتوان رستین هم تو دانی کاندین سبزه نتوان رستین در چنین ویرانه آباد نتوان رستین</p>
--	--

<p>غزل ۶۲۳ از دیوان</p>	<p>حور کش خسرو مزن هم از جهای وستان روز و شب باناله و فریاد نتوان رستین</p>	<p>بقیة شروه</p>
-------------------------	--	------------------

<p>اے میر همه شکر فروستان عشاق ز دست چو تو ساقی در سیکه غمت سفاکے در کاوشش کنز خویسے تو یک خرقه غمت دست نگر است از برده و می جو گل بر جان کسے خوشوقت تو گاه کسے ندر کسے بیدار گشت بلبل مست</p>	<p>تو به شکن صلاح کوشان خونابه بجاکے باوه نوشان نهج همه معرفت فروشان کندست خیال تیز موشان در صومعه کبوتر پوشان یاد همه تیکو ان نرودوشان از آتش سینه پاسے جوشان از ناله بلبل خسروشان</p>
---	--

<p>غزل ۶۲۵ از دیوان</p>	<p>از لوستی بجز ولایت خسرو ولایت خموشان</p>	<p>غزة الکمال شروه</p>
-------------------------	--	------------------------

<p>از بچو نولے برید نتوان تا چند کشم جنابت آخر زمین بس وجود عشق تسلیم</p>	<p>بر نو دگر کسے کزید نتوان محنت همه عمر دید نتوان کز آمده سر کشید نتوان</p>
---	--

<p>خود پرده خود درید نتوان گویند و لے شنید نتوان عزت بدرم خسریه نتوان لے پر بهوا پرید نتوان در دے بهوس رسید نتوان لے خون جگر شنید نتوان</p>	<p>غم سینہ بسخت چون نتوان کرد یاران عزیز پسد گویند من کرتے خواریم چه تدبیر لے یاری سخت کام دل نیست ایوان مراد پس بلندست این شربت عاقبتت خسرو</p>	<p>غزل ۲۷۸</p>
<p>بجفت بلخ خون می عاشق از دست و سلطان کن بعهد خواب خوش دار و همه خویش پریشان کن تو هم شباس خود را و کی سرد گریبان کن بجرات در دگر خود مرار مسلمان کن بسوز این جان کسخت مرا خاکستر آن کن بیاران خواب با هم خوابه این چشم گریبان کن بگرما سایه بر بالای آن سرد خرامان کن تو در دراکه بکارست و مشغول درمان کن بتا پای کس از کاو کاو غمزه ویران کن</p>	<p>در ای شاخ گل خندان مجلس انگلستان کن از آن لعل پریشان نامزد کن با در اهرس بگو پیر این زیبایی آندست بر پوست خراوان بت پرستیدم بحراب نماز اکزن منه در آتیه آن روی ده گرمی نمی باری نزارم خواب در از آستانت بوی خواب آید برون رای سواد و دیده چون ایسید و آنکه طبیبیا در من دار و نهفته با دلم کارے بنامی عشق جانان تو کن اندر سینم خسرو</p>	<p>غزل ۲۷۹</p>
<p>باغ همان سایه همان جا همان در دل من شاہد زیا همان باغ همانست و تماشا همان عشق همانست و تماشا همان</p>	<p>سبز همان و گل صحرای همان گر و چمن شاہد زیا بیست در چمنی ہر کس و من برورش نام نماند از دل و جان و ہنوز</p>	<p>غزل ۲۸۰</p>

چشم زریل ز دور باگذشت نهر تو لطف است که مشتاق را فرق میان تو و لبست کی توان	سوخکی دل شیدا بهمان خار بهمان باشد و خرمایمان خضر بهمانست و مسیحا بهمان
---	---

غزل ۲۳۸ از دیوان	از تو بلا و ز دل خسر و جفا کز تو همین شاید و از ما بهمان	بقیة شعره
------------------	---	-----------

آریش مجلسی کی مجلسی سپا پر زمان ز فیسان که بر سر سو تو از نفس خود در عیر تم چون عاشقانت را نماند از نقد مستی مانیه جان میرسد هر دم لب و لک که باری نیست آن ای سرزدوی خاک شو پیش در آن نازنین گر چه تیرم از زرش گروی تو ای باوصیا گر غنیت باران گرم سنگی ساری آسمان	نقد و شرح زبان و لب پیش آریا پر زمان آنجا که کشتا خست این باوصیا پر زمان تا راج سلطانی مکن شست گذار از زمان بر ناز و مقوری مدد چشم و عار از زمان یو کز طویل تا زین بوسیم ما را پر زمان میگو سلام چشم من آن خاک پارا پر زمان تا چند باز آرم توی دست دھارا پر زمان
--	--

غزل ۲۳۹ از دیوان	خسرو العاشق شدی از تیغ غم زین خواجی تا چند گری بزبان آن یک خطا را پر زمان	عزۃ الکمال شعره
------------------	--	-----------------

بهرت رود چو در گلستان من ناله کنان ز غم بر شب یارب که از خداست تا ترس ای چشم ترا کبشوق من هم مستی و هم خوشی همه وقت	پامال کند جمال لبستان او خفته پیش از در سبستان انصاف من شکست لبستان یک غمزه و صد هزار داستان خوش باد همیشه وقت لبستان
---	---

<p>خسرو نام نیاز و رنگستان بیشکاف و بیدین منور ہست آن</p>	<p>فسر مایہ ز بلبیلان برآمد وانغے کہ فسراق بر ولم کرد</p>
<p>دعا الیومہ شعرا</p>	<p>غزل ۳۰ از دیوان شد کشتہ پست جو خسرو آخر نگھے نیز در دستار</p>
<p>گم گشتگان عشق را آخر کیے آواز کن تا سیر کرم ذوق غم باہر کیم ایماز کن بازار لوجون گرم شد پس من مرینا ز کن تا زیکہ اول کردہ یک بار و یک بار ز کن گر ذکر گشتن میکنی ہم ذکر آن نماز کن آغاز آن ای محنت آن پر شاہد باز کن</p>	<p>جانا کہ کبشاید ولم منبری ز کیسہ باز کن غمہاست رو لہاز تو ہر یک پیر جاہلی کو تا مراد عشق خود ہو ز بند پیش عاشقان جان کہ درون و کہ بیرون کارم مگر کیسہ شود پیش رقیب کافرت در واد مار چشم تو گرت پرستار اسر و بر تارک ز خاری لکڑ</p>
<p>تختہ ہند شعرا</p>	<p>غزل ۳۱ از دیوان خسرو تو دور کی رسی لکین کلویش کن کدڑ در خاک باہر ذرہ نبشیں بیان راز کن</p>
<p>ریت این پیش چشم با جمال آن نگارست این جہان و چشم من زندان چہ ایم سہار این بدیدہ منہایم دیدہ میگوید کہ خارست این نہ روز آسایشمنی شب چہ روز روزگارست این عباری نار و آزار امیش کہ مر و سطارست این کہ از نامہ مانی بو قافی یا و کارست این ز دل پر سید این من ہم ہمید انعم چہ کارست این</p>	<p>شبست این کہ بیایا یا جو و زلفت یار این رسیدہ موہم نور و زوہر کس در گلستانی چہیم در چمن آبا جہان آن گل کہ ہست این سیدہ روز من از غم بریشیان روگار ہم عبا آور چشم از انتظار و با و ہم روزے عمم ہم کہ میسوزد و رہا کن تا ہے سوزد ہر گوئی پکاران چہ کارست اینکہ تو دار کے</p>

بغم خوردم موافق میشویدم دوستان لیکن	نزارم من بر دوازده نعلی خوشگوار است این
-------------------------------------	---

غزل ۳۲ از دیوان	مرا انیسوی می آید ز تیرش بر دل خسرو سگش هم نگر درین سو که پس لایع شکار است این	وسط البحرة شعرة
-----------------	---	-----------------

و کم که سوخت عشقت چراغ جان مست آن مسور جان و گر عاشقی بداع عم خود چفاست زان تو میکنم مبر کوی چو کس بر آستانت که جانے ز خون ویدة تو شمع بنجاک کوسے تو مردن که خواستم بد عالم شدار چه خادیمیلان ز بحر بر سر خوابم اگر چه گوشه عم ناخوش است بر همه لیکن گر ای صباروی انیسوی صد و عاشک کوی	نجمار که ز تو رسد نور ویدگان مست آن که من ز رشک مبرم که حق جان مست آن و قالمکن که زان تو بلکه زان مست آن مخوان که در و فراید و آستان مست آن تو نام اجل نمی عمر جاودان مست آن چو باد میدهم از تو پریشان مست آن چو در خیال تو ام باد و بوستان مست آن ز من ولیک ز کوی که از زبان مست آن
---	---

غزل ۳۳ از دیوان	شو و براه تو حسرت و جو حال بالقیستانی عبار با چو بدانی که استخوان مست آن	تحفة المصنف شعرة
-----------------	---	------------------

بیار ساقی و جام شراب در گردان ز بهر درد کشتان آگینه حاجت نیست هنوز عقل ز تیر میسد هر چند سرم گر آن حرفت مرا یعنی اسے صبا جانی تبرک صحبت ویرینه گفتش هوس است کسان بیاربا و آن مست لبه صبر باربا	خراب کرده خود را خراب تر گردان کے سقال شکستہ بیار و در گردان لبا لبم دوسہ پیش آرو بخیر گردان خبر و پیش ازین مستند سر گردان بفضل خویش خدایا دلش و گردان که پیش تیر مبه جان من سپر گردان
---	---

<p>دعا الیومۃ شعرو</p>	<p>مانند خسرو لب خشک ز راه گرم آخر گمے برس بلطف وز بانے تر گردان</p>	<p>غزل ۷۳۳ از دیوان</p>
<p>و کے مرہم درود لنگاران ای دوست چنین کند یاران دیوانہ شدم چو سایہ داران در زیر گلیم سو گواران چون ابر بوسم بہاران یک قصہ گویم از بہاران از دل نرود و برودت گاران میدارم چون امیدواران</p>	<p>اے آرزو امیدواران از دشمنی آنچه بود کردے تا سایہ زلف تو بدیدم آگندہ تے چو موسے باریک میکریم بر غریبے خویش گر شج و ہم غم تو صد سال اینہا کہ تو میسکنے برین دل با انیمہ چشم بر سر راہ</p>	
<p>غزۃ الکمال شعرو</p>	<p>تا کے کذر کے بسو کے خسرو چون بر سر کشت خشک یاران</p>	<p>غزل ۷۳۵ از دیوان</p>
<p>ز بجز تو بگردن گردن کشندگان با انیمہ مرو کہ برونہ زندگان پر رسم حکایت ہمہ روز از زندگان کعبہ چہ آگست ز با سے دوزندگان چندے کہ میدہند بگو شرم و ہندگان تا بر پریدہ اندزد ام آن پرندگان</p>	<p>ای تیج بر کشیدہ چو مردم کشندگان از رفتن تو زندہ شود مردہ زیر خاک ہر با بد او بر سر راہت روم بدو من و انم و کسے کہ چو من طالب کسیست باز نیست آتش من از آن نیز میشو صبر و قرار ہستم و دل گفت پر شد</p>	
<p>بیچارہ خسرو از لے خوبان بجان رسید</p>		